

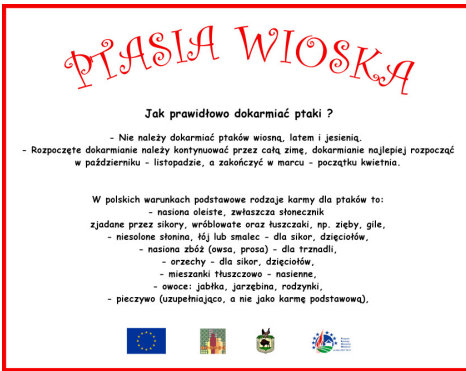

SZCZEGÓŁOWY WYKAZ WYPOSAŻENIA WRAZ Z OPISEM

Lp.	Nazwa	Ilość (szt.)	Opis	
1.	Budka lęgowa	15	Wykonana z nieheblowanych desek o gr. 2-3 cm lub wodoodpornej sklejki lub wodoodpornej płyty OSB-5, konstrukcja umożliwiająca stabilne zawieszenie budki w sposób lekko pochylony ku przodowi, niemalowana lub pomalowana farbą ekologiczną, średnica otworu od 3,5 cm do - 5,5 cm, umiejscowiona 2 - 4 cm od góry budki, dno budki o powierzchni od 169 do 225 cm ² , wysokość ścianki przedniej od 25 cm do 35 cm, wysokość ścianki tylnej do 27 do 38 cm,	 <p>Rys. Pożądana budka lęgowa *</p>
2.	Karmnik dla ptaków	3	Wykonana z nieheblowanych desek o gr. 2-3 cm lub wodoodpornej sklejki lub wodoodpornej płyty OSB-5, konstrukcja umożliwiająca stabilne zawieszenie na powierzchni pionowej jak i osadzenie karmnika na powierzchni płaskiej, niemalowana lub pomalowana farbą ekologiczną, bez ścianek zewnętrznych, dno prostokątne lub owalne, powierzchnia dna od 252 do 812 cm ² , wysokość karmnika od 23 do 25 cm,	 <p>Rys. Pożądany karmnik dla ptaków*</p>
3.	Tablice informacyjne	3	Wykonane na tablicy metalowej, ofoliowanej. Odpornej na działanie czynników atmosferycznych i promieniowania UV, do zamontowania trwale na słupkach metalowych o wysokości 2,5 m osadzonych w betonowym fundamencie lub prefabrykatakach betonowych. Tablice opatrzone wskazanymi na materiale graficznym logotypami zgodnie z aktualną "Księgą znaku marki Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007 - 2013". Przedstawione materiały graficzne są dostępne w siedzibie Zamawiającego w pok. 37 w plikach o formacie gotowym do druku.	 <p>Tablica nr 1</p>

Treść tablic: "

Tablica nr 1

Ptasia Wiosna

Jak prawidłowo dokarmiać ptaki ?

- Nie należy dokarmiać ptaków wiosną, latem i jesienią.
- Rozpoczęte dokarmianie należy kontynuować przez całą zimę, dokarmianie najlepiej rozpocząć w październiku - listopadzie, a zakończyć w marcu - początku kwietnia.

W polskich warunkach podstawowe rodzaje karmy dla ptaków to:

- nasiona oleiste, zwłaszcza słonecznik
zjadane przez sikory, wróblowate oraz łuszczaki, np. zięby, gile,
- niesolone słonina, łój lub smalec - dla sikor, dzięciołów,
- nasiona zbóż (owsa, prosa) - dla trznadli,
 - orzechy - dla sikor, dzięciołów,
 - mieszanki tłuszczowo - nasienne,
 - owoce: jabłka, jarzębina, rodzynki,
- pieczywo (uzupełniająco, a nie jako karmę podstawową),

Tablica nr 2

Sikorka bogatka (Parus Major) - niewielki, częściowo wędrowny ptak z rodziny sikor, zamieszkuje od Atlantyku po Pacyfik rozległe obszary Europy, północno - zachodniej Afryki i umiarkowaną oraz cieplejszą strefę Azji prócz najwyższych gór. W większości prowadzi osiadły tryb życia, niektóre podgatunki (a jest ich ok. 30) sikorki są wędrowne. W

Tablica nr 2

Tablica nr 3

		<p>porównaniu z ubiegłym wiekiem wzrosła ich liczebność z racji zimowania w pobliżu dogodnych osiedli ludzkich.</p> <p>Wygląd: Wierzch ciała sikorki pokryty jest upierzeniem o kolorze oliwkowym, a pokrywy skrzydłowe są szaroniebieskie z białym prążkiem. Spód ciała żółty z długą podłużną pręgą, szerszą u samca niż samicy. Skrzydła i ogon są czarnoszare, a na lotkach widać poprzeczną białą pręgę. Bogatki mają czarne dzioby i szaroniebieskie dość długie i silne nogi. Jest nieco mniejsza od wróbla. Samce i samice sikorki są bardzo do siebie zbliżone wyglądem i wielkością. Jednak dla samych, widzących nadfiolet ptaków, wyglądają zupełnie inaczej. Przez krótkie i zaokrąglone skrzydła lata słabo i na krótkie dystanse, ale po gałęziach w poszukiwaniu owadów skacze zwinnie (potrafi zjeść 24 owady na minutę). Oprócz owadów w pełni zadowoli się nasionami roślin oleistych (zwłaszcza słonecznika), nie stroni od słoniny (pamiętaj żeby nie była solona!). Chętnie gnieździ się w budkach lęgowych.</p> <p>Wymiary: długość ciała 14-16 cm, rozpiętość skrzydeł 22 cm, masa ciała ok. 20 - 21 g.</p> <p>Czy wiesz, że: Jeżeli sikorka zdecyduje się na zimową migrację robi to we wrześniu i w październiku. Jesienią dokonują się z kolei dość liczne przeloty populacji skandynawskich wzdłuż wybrzeża Bałtyku. Jeżeli zimą zobaczysz sikorkę jest całkiem prawdopodobne, iż przyleciała właśnie z Skandynawii. Sikorka to bardzo odważny i ciekawski ptak. W parkach może przyzwyczać się nawet do karmienia prosto z ręki człowieka. Rodzina sikorek w ciągu lata zjada 75 kg owadów co przekłada się na 3 miliony owadów.</p> <p>Gil zwyczajny (<i>Pyrrhula pyrhulla</i>) - mały ptak z rodziny łuszczaków. Przez 200 lat na terenie Polski gile odbywały lęgi prawie wyłącznie w górach. Na pozostałym obszarze tylko</p>	
--	--	---	--

		<p>zimował. Co najmniej od początku XX w. jego zasięg występowania się rozszerzał, a liczebność wzrastała. Od niedawna gnieździ się w niewielkich lasach i parkach miejskich. Najczęściej widywany jest w kraju w okresie zimowym gdy w stadach na drzewie szuka owoców bądź odwiedza karmniki.</p> <p>Większy od wróbla, o krępej sylwetce, wydatnej piersi i dużej głowie, dziób czarny, gruby, krótki, mocny i stożkowaty. Tęczówki oczu i nogi są brązowe. U obu płci czarny wierzch głowy, biały kuper i długi, niebieskoczarny ogon, różowobrazowy spód. Skrzydła długie, czarne ze skośną białą pręgą (wraz z białym kuprem są elementami obecnymi u tych ptaków niezależnie od wieku i płci). Dymorfizm płciowy jest mocno zaznaczony. Samce są bardziej kolorowe, mają jaskrawoczerwone policzki i pierś, grzbiet niebieskawopopielaty. Dorosłe samce mają zawsze czarną czapeczkę obejmującą twarz podczas gdy młodociane - brązową. Gile na wolności dożywają nawet do 15 lat.</p> <p>W okresie lęgowym bardzo skryty, natomiast zimą jest stosunkowo mało płochliwy i daje się obserwować z dość bliska (nawet 0,5 m).</p> <p>Wymiary: długość ciała ok. 17 cm, rozpiętość skrzydeł ok. 27 cm, masa ciała ok. 25 g.</p> <p>W odróżnieniu od większości ptaków leśnych interesują je głównie nasiona drzew i krzewów leśnych, rzadko chwastów, także owoców leśnych. Nie interesują się natomiast mięsistą częścią owoców.</p> <p>Wróbel zwyczajny (<i>Passer domesticus</i>) - wróbel domowy, jagodnik, gatunek małego ptaka osiadłego z rodziny wróbli, zamieszkującego Europę i Azję. Pierwotnie ptak półpustyn i stepów, pochodzi prawdopodobnie z Półwyspu Arabskiego i</p>	
--	--	--	--

		<p>Azji Mniejszej. Skolonizował ludzkie osiedla wraz z rozwojem rolnictwa, prawdopodobnie przed kilkoma tysiącami lat. Występuje wszędzie tam, gdzie mieszka człowiek. W 2004 r. wróbel został objęty ścisłą ochroną gatunkową. Wbrew powszechnemu mniemaniu nie jest to najliczniej występujący ptak lęgowy w Polsce, a jego liczebność spada w całej Europie.</p> <p>Krępy, o dużej głowie i mocnym dziobie. U samca wierzch ciała brązowy z ciemniejszymi paskami, spód szary. Policzki szare, oddzielone brązową pręgą od szarego wierzchu głowy. Na podgardlu czarny śliniak. Na skrzydle tylko jedna biała pręga. Dziób w okresie lęgowym czarny, a poza nim szary. Samice o szarobrązowym upierzeniu.</p> <p>Wymiary: długość ciała ok. 14-15 cm, rozpiętość skrzydeł ok. 21 cm, masa ciała ok. 30 g.</p> <p>Zamieszkuje osiedla ludzkie i ich najbliższe otoczenie. Gnieździ się w szczelinach budynków, pod dachami, w dziuplach i skrzyniach lęgowych, w gniazdach jaskółek i bocianów. Ma kształt kuli z bocznym wejściem. Taki sposób budowy gniazda (zakrytego od góry dla ochrony przed słońcem - rzadko spotykany w klimacie umiarkowanym) wskazuje na obce pochodzenie wróbla. Wróble średnio dożywają 10 lat. Żywią się głównie nasionami zbóż, chwastów, drzew i krzewów, a wiosną drobnymi owadami. W Polsce, podobnie jak i w całej Europie populacja wróbli zmniejsza się, nie stwierdzono co jest przyczyną zmniejszenia liczebności, najprawdopodobniej w grę wchodzi splot kilku czynników takich jak spadek miejsc lęgowych i epidemie chorób.</p> <p>W 1959 r. przywódca komunistyczny Mao Zedong w ramach "Kampanii walki z czterema plagami" rozkazał Chińczykom wytępić wszystkie wróble. Skutkiem tego działania była plaga</p>	
--	--	--	--

szarańczy, która pozbawiona naturalnego wroga, rozplenila się i wyjadła plony. W kraju zapanowała trzyletnia klęska głodu, w wyniku której zmarło 30 mln ludzi.

Tablica nr 3

Bocian biały (*Ciconia ciconia*) - zamieszkuje tereny nizinne - trawiaste i bagienne (często blisko zbiorników wodnych). W przeciwieństwie do bociana czarnego nie unika siedzib ludzkich.

Upierzenie białe z wyjątkiem czarnych lotek, nogi i dziób czerwone, skóra wokół oczu czarna. Z uwagi na słabo rozwinięte mięśnie piersiowe częściej posługuje się lotem szybowcowym. Odlatuje stadami w sierpniu i wrześniu, a wraca w marcu i kwietniu. Głównie można usłyszeć jego klekot gdy wraca do gniazda lub w czasie godów. Umie też pogwizdywać.

Wymiary: długość ciała 95 - 130 cm, rozpiętość skrzydeł 155 - 220 cm, wysokość ok. 40 cm, masa ciała 2,3 - 4,4 kg.

Gniazdo - buduje samiec i samica, z warstwowo ułożonych gałęzi, wyściółka ze słomy, torfu, czasem papieru i szmat zbieranych z pól i ludzkich wysypisk. W Polsce ponad 60% populacji gniazduje na słupach energetycznych. Bocian przywiązuje się do swego gniazda silniej niż do partnera (znane są gniazda użytkowane 400 lat).

Bocian jest ptakiem mięsożernym. Żywi się owadami, ale również jaszczurkami, węzami, pisklętami innych ptaków, a nawet małymi zającami. W latach obfitujących w myszy i norniki zjada prawie wyłącznie te gryzonie. Żaby je tylko gdy nie ma innego pokarmu. W okresie lęgowym staje się mało wybredny i aby wykarmić młode łapie każde zwierzę, które jest w stanie połknąć.

			<p>Czy wiesz, że:</p> <p>Antyczni Rzymianie utożsamiali bociana z opiekunką macierzyństwa i małżeństwa, Junoną. Jako symbol szczęścia domowego i miłości dzieci do rodziców ustanowiono tam prawo zobowiązujące do utrzymywania swoich rodziców zwane prawem bocianim. Natomiast na Dalekim Wschodzie, przez to że pożerał węże, uznawano go za dobroczyńcę, a zabicie go karano na równi z zabiciem człowieka.</p> <p>Szpak zwyczajny (<i>Stumus vulgaris</i>) - różne podgatunki szpakowatych zamieszkują większość Półkuli Północnej. Szpaka zwyczajnego zalicza się do gatunków inwazyjnych (w ornitologii: czyli taki który w nieregularnych okresach pojawia się w dużej ilości na danym terenie). Szpaka nie sposób pomylić z innymi ptakami, jest nieco mniejszy od kosa. Upierzenie zmienia kolor w zależności od pory roku. W pierwszych miesiącach życia jest szare. Z czasem przybiera czarny, metaliczny kolor. W okresie godowym na upierzeniu pojawiają się blade plamki, które znikają późną jesienią (u samicy mniej widoczne niż u samca). Wówczas upierzenie zyskuje połysk - fioletowy na głowie, a na grzbiecie zielonkawy. Tak jak inne szpakowate jest ptakiem mimetycznym, potrafiącym naśladować odgłosy innych ptaków, również przy częstym kontakcie z ludźmi, ludzki głos. Poznane odgłosy często splata ze swoim śpiewem, który jest serią ćwierków z krótkimi skrzekami i klekotaniem,. Młode osobniki przez pierwsze miesiące swego życia wydają tylko donośny długi ćwierkot o niższym tonie, który znika wraz z dojrzewaniem.</p> <p>Wymiary: długość ciała ok. 21 cm, rozpiętość skrzydeł 38 cm, masa ciała ok. 80 g.</p> <p>Szpak pierwotnie był gatunkiem typowo leśnym. Obecnie</p>	
--	--	--	---	--

		<p>trzyma się blisko ludzkich osiedli, sadów, parków, ogrodów. Można go spotkać wczesną wiosną i latem na trawnikach, gdzie tuż po skoszeniu trawy szuka łatwego pożywienia w postaci owadów.</p> <p>Gnieździ się w dziupli lub skrzynce lęgowej o średnicy otworu 5 cm, gdzie składa od 4 do 6 jaj. Pisklęta opuszczają gniazdo po trzech tygodniach, szpak jest więc gniazdownikiem. Najdłużej żyjący szpak, którego wiek oznaczył człowiek, miał 20 lat.</p> <p>Żywi się głównie owadami i ich larwami, dżdżownicami, ślimakami, jagodami, nasionami, a także włośchatymi gąsienicami omijanymi przez inne ptaki. Szpaki często można spotkać w ogrodach i sadach, gdyż ich pożywienie stanowią również owoce takie jak czereśnie, wiśnie i śliwki.</p> <p>Szpaki metabolizują alkohol z niezwykłą prędkością, powodem tego jest bardzo wysoki poziom enzymu rozkładającego alkohol - 14 - krotnie wyższy u szpaka niż u człowieka - dzięki temu mogą bez przeszkód jeść sfermentowane owoce.</p> <p>Czyżyk (<i>Ceredelius spinus</i>) - ptak wędrowny lub częściowo wędrowny zamieszkujący Europę i umiarkowane szerokości Azji. Zimuje w Europie Zachodniej i południowo - zachodniej. W tym okresie jego stada mogą liczyć 30 osobników. W latach nieurodzaju inwazyjnie pojawia się w środkowej i zachodniej Europie przez cały rok. W Polsce średnio liczny. Występuje w strefach naturalnego występowania świerka. O drobnej sylwetce (mniejszy od wróbla), w ubarwieniu przeważa kolor żółtozielony z szarymi i czarnymi plamkami, dziób mały, spiczasty, ostro zakończony. Skrzydła czarne z szerokimi żółtymi dwoma paskami. U samców czarny wierzch głowy i podbródek. Samice szarozielone, ubarwione podobnie do samców, ale bledsze, mniej jaskrawe i wyraźniej ciemno kreskowane:</p> <p>Wymiary: długość ciała ok. 11,5 - 12,5 cm, rozpiętość</p>	
--	--	---	--

			<p>skrzydeł ok. 21 cm, masa ciała ok. 13-15 g.</p> <p>Wyprowadza 1-2 lęgi w ciągu roku. Gniazdo lokuje w bocznych, poizomych gałęziach korony świerka lub innego drzewa iglastego na wysokości od 8 m, dobrze zamaskowane. Z zewnątrz jest oblepione pajęczynami, przędzą z owadzych kokonów, a nawet mchem. W kwietniu samica czyżyka składa 4-6 jaj, które następnie wysiaduje przez okres 13 dni. W tym czasie samiec ją karmi. Pisklęta przebywają w gnieździe przez 13 - 15 dni. Jesień i zimę czyżyki spędzają w stadach w lasach olsowych. Żywią się nasionami roślin i owadami. Zimą pojawiają się przy karmnikach, gdzie chętnie zjadają nasiona konopi, słonecznika i sianki lniane. Chętnie przylatują do zarośniętych potoków i źródeł nie tylko by się napić, ale też by się wykompać. Robią to nawet w czasie mrozu.</p> <p>Obok szczygła czyże były jednym z najczęściej hodowanych w klatkach ptaków, w XIX i XX wieku próbowano skrzyżować go z innymi drobnymi ptakami śpiewającymi aby wyhodować odmianę o wyjątkowym wyglądzie i śpiewie. Obecnie takich eksperymentów nie prowadzi się, gdyż Unia Europejska zakazała ich odłowu do hodowli."</p>	
--	--	--	--	--

* Załączony materiał graficzny posiada charakter pomocniczy tj. powinien być brany pod uwagę w drugiej kolejności. Pierwszeństwo posiadają informacje zamieszczone w wyżej zamieszczonym opisie i SIWZ.